

ÚJABB TÖRTÉNET
A *WAVERLEY-KERT*
VILÁGÁBÓL

SARAH ADDISON ALLEN

Az első
fagy

fine
selection

SARAH ADDISON ALLEN

*Arz első
fagy*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1. fejezet

BAY WAVERLEY-HOPKINS végigszáguldott a Pendland Streeten, a hátán pattogott a zsákja, sötét fűrtjei úgy röpködtek mögötte, mint egy csapat feketeterigó. A környékbeli háztulajdonosok mindig tudták, ha arra szaladt, mert olyankor hirtelen elfogta őket a vágy, hogy rendet rakjanak a zoknisfiókban, és végre kicseréljék a kiégett izzókat, ahogy azt már oly régen tervezték. Rendbe kell tenni a dolgokat, gondolták mindnyájan, ahogy Bay nap mint nap végigrohant az utcán iskola után. De miután elhaladt, a gondolataik gyorsan visszakanyarodtak oda, ahol addig jártak: mi lesz vacsorára, miért olyan mogorva a férj az utóbbi időben, várhat-e holnapig a mosás?

Bay felgyorsított, ahogy a Waverley-házhoz közeledett. Régi, zegzugos, Anna királynő korabeli ház volt, amelyen körbefutott a veranda, és volt egy csinos kis tornya is, Bay kedvence. Elsőként épült fel a környéken az 1800-as évek végén, még mielőtt az Orion Főiskolát megalapították, és akkoriban az észak-karolinai Bascom nem volt több sáros, útszéli pihenőhelynél a nyugati hegyvidéken átutazók

számára. Az utcabeli szomszédok igyekeztek utánozni a Waverley-ház építészeti stílusát, de egyik épület sem volt hozzá fogható. Legálábbis Bay szerint.

Bay nem az utcáról a házba vezető lépcsőn szaladt fel, hanem a lejtős pázsiton, közben csúszkált a nedves fűvön. Előző éjjel hatalmas eső zúdult le, és az erős szél végre meghozta az őszt Bascomba, mintha hatalmas seprűvel söpörtek volna végig a városon. A levegő érezhetően lehűlt, mindent nedves levelek borítottak – az udvarokat, a járdát, az utcát és a kocsikat. Mintha nagy hirtelen az egész világot fahéjas barnacukor mázzal vonták volna be.

Bay felakasztotta a hátizsákját az előkertben álló tulipánfa egyik csupasz ágára, és még akkor is himbálózott, amikor a lány kettesével véve a lépcsőfokokat felszaladt az elülső verandára, és kinyitotta az ajtót.

Bár a külvilágban az őszt vette át az uralmat, a Waverley-ház belül még mindig nyárillatú volt. A citromverbéna napja volt, így a levegő megtelt az édeskés illattal, amely pikniktakarók és szerelmes szíveket formázó, fehér báránnyelűk képét idézte.

Talán csak Bay képzelte úgy, de a ház mindig összekapta magát egy kissé, amikor belépett: a homályos ablakok fényesebben csillogtak, az ágytakarók is kisimultak a díványokon. Bay anyja szerint a lánya túlságosan is szerette ezt a helyet, amivel a nagyanijára, Maryre ütött. Bay ugyan nem ismerte a dédnagymamáját, de anélkül is tudta, hogy az anyja ezt nem bóknak szánja. Az anyja ugyanitt nőtt fel, de soha nem érezte magát igazán otthon.

Bay még levegő után kapkodott az őszi rohanás után, amikor átvágott az előszobán, elhaladt a nappali mellett, ahol még mindig ugyanaz a régi bútor állt, mint Mary dédnagyanija idejében, aki panziót vezetett, és belépett a hatalmas, felújított, nagyüzemi méretű

konyhába. Edzőcipője, amelyet majdnem teljesen eltakart farmerjének kirojtosodott szegélye, nyiszorgott a fényesre súrolt padlón.

A konyhában nehéz, cukros pára terjengett. Bay szófukar nagynénje, Claire az egyik tűzhely mellett állt. Rövid, fekete haját felemás csatokkal tűzte fel, amelyek kilencéves kislányáé, Mariah-é voltak. Claire válla megfeszült, miközben kavargatta és öntögette a cukorból, vízből és kukoricából főzött szirupot – ugyanabban a testtartásban, ugyanazokban a nagy, vörösréz szirupos fazekakban, ugyanazokba a formákba minden áldott nap, már hónapok óta.

Bay nagynénje, Claire régebben sikeres vállalkozást vezetett, a Waverley Partiszervizt. Legendás dolgokat művelt az ehető virágokkal, amelyek a hátsó kertben álló, hóbertos almafa körül nőttek. Mindenki tudta: ha Claire főz az évfordulós partira, sarkantyúvirágos aioliszószot és narancssalátával töltött tulipánt fog készíteni, amittől a vendégek féltékenyen és begerjedve távoznak az összejövetelről. Ha pedig gyerekzsúrra fogadják fel, apró, földiepres muffinokat és cukrozott ibolyát szolgál fel, amittől minden gyerek jól viselkedik, és hosszú, délutáni álomba merül. Claire főztje igazi varázslat volt, ha a virágait használta hozzá. Minden Waverley lánynak volt valami *külföldi* tudománya, de Claire volt a furcsa családtagok legfurcsábbika. És Bay ezt nagyon szerette benne.

Ám minden megváltozott, amikor nem egészen egy évvel ezelőtt beindította Waverley Cukorkák nevű vállalkozását. Tavaly télen Claire hiába keresett valamilyen szert Mariah torokfájására, ami miatt elment a hangja, és több napot mulasztott az iskolából. Ha Mariah beteg volt, szűkebbnek érezték a szobákat, mintha maga a ház is a kezét tördelné. Egy nap, amikor Claire éppen Mariah torokgyulladására miatt idegeskedett, meghallotta, hogy valami leesik a konyha melletti irodában, és amikor bement megnézni, azt látta, hogy Mary

nagymama egyik régi, konyhai jegyzetfüzete pottyant le a padlóra. Ekkor talált rá a keménycukorka receptjére, a kert rózsabogár-mentesítésére vonatkozó utasítások meg a legényfogó sütemény receptje közé begyűrve.

A cukorka megnyugtatta kislánya torkát, majd pedig olyan újdonság lett belőle, amelyet a város minden lakója ki akart próbálni. Elvégre, ami a Waverley-ktől származik, az biztosan különleges. Amikor az iskolában az anyukák hírért vették a cukornak, hajnali kettőkor álmos szemmel kopogtak Claire ajtaján, mert kétségbeesetten kerestek valamit, ami elmulasztja a gyerek torokfájását, aki egész éjjel nem tudott miatta aludni – és persze ők sem.

Amikor vége lett a télnek, a cukorkák – ezek a gyönyörű, élénk színű, ökörszemtojás-nagyságú, porcukorral bevont édességek – népszerű kiegészítő csemegévé váltak a Claire által szervírozott születésnap i zsúrokon, később nagy tételben rendeltek belőle a ballagásokon és esküvőkön felkapott édességbüfék számára. Lux Lancaster esküvőjén, a Harold Manorben történt, hogy minden ajándékcacska b a tettek egy kis üvegnyit Claire mézzel töltött, levendulás keménycukorkáiból, és Lux unokatestvérének a barátnője, aki a *Southern Living* magazinnak dolgozott, ott kóstolta meg először. Visszautazva Alabamába, a repülőn cikket írt a varázserejű, halványlila édességről, és vízfolyásként ömlöttek belőle a szavak. Szinte nem is emlékezett rá, mit írt euforikus és enyhén spicces állapotában. Amikor a magazinban megjelent a cikk, és megosztották a közösségi médiában is, özönlenni kezdtek a megrendelések. Bascom határain túl is felébredt az emberek kíváncsisága a különleges cukorka és készítője, a különleges Claire Waverley iránt.

Claire partiszerviz-tulajdonosként segítséget fogadott fel a nagyobb ünnepségek alkalmával, de a munka nagy részét maga végezte.

Éppen akkora volt a vállalkozása, amivel még egymagában elboldogult. De a cukorkaüzlet már akkora méreteket öltött, hogy kezdett a varrás mentén repedni. Bay mindennap segített Claire nénikéjének iskola után. Claire-nek volt még egy alkalmazottja: egy Buster nevű, vendéglátó szakos hallgató az Orion Főiskoláról, aki annyit dolgozott nála, hogy az teljes munkaidőnek is elment volna.

Mégis állandó lemaradásban voltak.

A partiszervizről a cukorkakészítésre való átállással Claire is megváltozott. Állandóan fáradt volt, mindig dolgozott, és néha szinte honvágynak tűnő kifejezés ült ki az arcára. De soha nem kért segítséget, és senkinek nem fogadta el a közeledését ebben az ügyben. Claire egyik furcsasága az volt, hogy ha valamiről nem akart beszélni, olyan gyorsan elhallgatott, ahogy az egérfogó rugója a helyére pattan.

Amikor Bay azon a délutánon bement a konyhába iskola után, Buster vitte a szót, szokás szerint. Órákon át tudta mondani, betöltötte a konyhát állandó fecsegésével, amelyet visszavertek a rozsdamentes acél falak.

– Szóval mondtam neki, hogy nem szép a veknije, erre ő kenyérkirálynőnek nevezett. *Kenyérkirálynő!* Volt bőr a képén! Szombaton elmegyünk valahová.

Buster magas, telt ajkú fiú volt, rövidre nyírt haja végét kékre festette. Amikor végre észrevette, hogy Bay megérkezett, abbahagyta a finomszemű porcukor szitálását egy nagy kupac keménycukorkára, amelyek épphogy kijöttek a formából.

– Szia, szépségem! Megint a későbbi busszal jöttél? Éppen azt mondtam Claire-nek, hogy megismerkedtem egy fickóval a kenyeres kurzuson. Ki nem állhatom, de lehet, hogy lelki társak vagyunk.

– Kenyérkirálynő? – kérdezte Bay. – Nekem tetszik.

– *Annyira elegem van a kenyerekből!* Alig várom a következő szemesztert, akkor a hússal fogunk foglalkozni. Mit mond a mai pólód? – kérdezte Buster Baytól. Bay megmutatta a feliratot, ő pedig felolvasta: – „MÉG EL SEM KEZDTEM HALOGATNI.” Ugyan már! Nyilván megcsináltad az összes házi feladatot, mire leszálltál a buszról. Van valami terved a hétvégére? Hallottam, hogy szombaton halloween-parti lesz nálatok a suliban. Van valaki különleges, akivel mész? – Buster le-fel húzgálta a szemöldökét, az egyik ki volt lyukasztva.

Bay érezte, hogy forróság önti el az arcát, úgyhogy elfordult, és átment a konyha másik végébe. Kezet mosott, és kötényt kötött maga elé.

Claire figyelte a lányt, de nem szólt semmit. Szavak nélkül is értették egymást, nem úgy, mint az anyjával. Claire úgy is megértette a dolgait, ha Bay egy szót sem szólt. Két hónappal ezelőtt, amikor Bay megjelent a konyhában a tizedik osztály első napja után, amely a felső tagozat purgatóriumát követő első gimnáziumi év, Claire egyből tudta, hogy valami történt. Bay anyja is megérezte, de sokkal homályosabban. Claire azonnal rávilágított a problémára, és megkérdezte: „Ki az a fiú?”

– Nem. Semmi érdekes – válaszolta Bay Busternek, még mindig a hátát mutatva. – Csak segíték feldíszíteni a báltermet.

– Ilyen arccal hogy nem buknak rád a fiúk? – Buster ciccegett. – Nem is értem.

– Ha helybeli lennél, értenéd – válaszolta Bay.

– Jaj, *ne már!* Ebben a városban mindig mindenki azt mondja, hogy csak akkor érted meg a dolgokat, ha *itt születted*. Én nagyon is sok mindent értek. Csak annyira vagy furcsa, amennyire az akarsz lenni. Na, jó – mondta Buster Claire-nek, miközben levette

a kötenyét –, megjött az erősítés, úgyhogy megyek a piacra, kezdődik a műszakom.

– Hány állásod van pillanatnyilag? – kérdezte Bay.

– Csak három.

– És még randizni is marad időd?

Buster a szemét forgatta.

– Nem olyan nehéz az! Viszlát, lányok! – mondta, és kiment a konyhából.

Pár másodperc múlva hallották a kiabálását:

– Megint nem nyílik a bejárati ajtó! Csapdába estem! Itt halok meg, ebben a házban, úgy, hogy nem ismertem meg az igazi szerelmet! Jaj, várjatok csak! Kinyílt. Olajozzatok meg a zsanérokat!

Miután becsukódott az ajtó, Claire odafordult Bayhez.

– Arra gondoltam, készítenék neked valamit. Amit odaadhatsz annak a fiúnak, aki tetszik neked – mondta, ügyelve, hogy ki ne mondja a nevét. – Csinálhatnék mentás sütit meg teát loncvirágszippal. A menta kitisztítja a gondolatait, a lonctól pedig tisztábban fog látni. Akkor biztos felfigyel rád.

Bay megrázta a fejét, bár több tucatszor gondolt már erre, néha csak azért, hogy a nagynénje végre valami mást is készítsen a keménycukorkán kívül.

– Nem hiszem, hogy megenné, amit én adok neki. Tudná, hogy te csináltad.

Claire megértően bólintott, bár kissé csalódottnak tűnt.

Bay hirtelen a mellére szorította a kezét, mintha nem bírná tovább, mintha valamilyen csomó lenne odabent, mintha az inai keményen összefonódnának, és a bordáit feszítenék. Néha valódi, fizikai *fájdalmat* érzett.

– Ez mindig ilyen?

– Az anyukáddal kellene beszélned – mondta Claire egyszerűen, sötét szemében együttérzés csillogott. Claire és Bay anyja ugyan nagyon különböztek megjelenésükben, vérmérsékletükben, *mindenben*, de mindennap beszéltek egymással. Néha, amikor régen Bay otthon bement a nappaliba, ott találta az anyját, Sydney-t, amint fodrászmagazinokat lapozgatott, fülén a telefon, de nem mondott semmit. A telefonból sem hallatszott semmi.

– Kivel beszélsz? – kérdezte ilyenkor Bay.

– Claire-rel – válaszolta az anyja.

– Miért nem mondtok semmit?

– Csak együtt töltünk egy kis időt – felelte az anyja, és vállat vont.

A Waverley nővérek gyerekkorukban nem álltak közel egymáshoz, de most szinte elválaszthatatlanokká váltak, ahogy az a testvérekkel felnőttkorukban gyakran megtörténik, amint rájönnek, hogy a család valójában választás dolga. Bay nem sok részletet tudott a gyerekkorukról. De a nyitott ablakon át és a kanapé mögül kihallgatott beszélgetésekből – ami az egyetlen módja volt, hogy érdekes dolgokat tudjon meg – kiszűrte, hogy gyakorlatilag árvák voltak. Az anyjuk, ez a vad, eltévelyedett lélek hozta ide őket, a Waverley-házba, amikor Claire hatéves volt, Sydney pedig újszülött. A világtól visszahúzódó nagymamájuk, Mary nevelte fel őket. Claire olyan természetesen tett magáévá mindent, ami Waverley, mint ahogy levegőt vesz az ember, de Sydney csak sokkal később volt hajlandó elfogadni, hogy ő minden, csak nem átlagos.

És bármilyen varázsereje volt is az anyjának, Bay *még most* sem tudta biztosan, hogy teljes mértékben elfogadja-e. Ez volt az egyik ok a sok közül, amiért Bay közelebbinek érezte magához a nagynénjét.

Ennek ellenére csak idő kérdése volt, mikor szól Claire Bay anyjának a fiúról.

– Nem hiszem, hogy anya megértené – mondta Bay.

– Megértené, nekem elhiheted.

– Jobban ismersz engem, mint ő.

Claire megrázta a fejét.

– Ez nem így van.

Bay megfordult, és kinézett a mosogató fölötti ablakon. A hátsó kertet magas kovácsoltvas kerítés vette körül, amelyet néhol fél méter vastagon befutott a lonc indája, és hegyes díszek meredeztek a tetején, mint a régi temetőkerítéseken. Bay nem látta a fát, de tudta, hogy ott van. Mindig valami kis vigaszt merített belőle.

– Végre hűl a levegő. Mikor fog virágozni az almafa? – kérdezte.

Ősz volt, az egyetlen évszak, amikor a Waverley-kert különös almafája nyugalomban van, amely jóval azelőtt itt volt, hogy a ház megépült volna. Senki nem tudta az okát, miért virágozott egész télen, hogy aztán tavasszal és nyár elején kicsi, rózsaszín almákat neveljen. Bay legkedvesebb emlékei közé tartozott, hogy nyáron az almafa alatt heverészik, miközben Claire kertészkedik, és a fa almákkal dobálja meg őt, mint amikor a kutya eldobósat akar játszani a gazdájával. De az ősz közeledtével a fa egyik napról a másikra elhullatta a leveleit, és azután csak panaszosan rázta csupasz ágait, amíg az első téli fagy újra fel nem ébresztette álmából. Az egész család átérezte az almafa tehetetlenségét.

– Az évkönyv szerint az idei első fagy halloweenre várható – mondta Claire. – Szombathoz egy hétre.

– Az sokára lesz. Nem emlékszem ilyen késői fagyra. Fogsz partit adni? – kérdezte Bay reménykedve.

– Hát persze – válaszolta Claire, és pusztit nyomott Bay feje búbjára, ahogy a lány elment mellette. A vörösréz fazékból önteni kezdte a fanyar, sárga színű citromverbénás cukorka szirupját, hogy a kis, kerek formákban szilárduljon meg. – Mindig megünnepeljük az első fagyot.

Aznap, amikor a fa ősszel virágba borul, amikor a kis, fehér alma-
virágok lehullnak, és beborítják a földet, mint a hó, a hagyomány szerint a Waverley-lányok összegyűlnek a kertben, mint valami hatalmas katasztrófa túlélői, összekapaszkodnak, nevetve tapogatják egymás arcát és karját, hogy meggyőződjenek róla, minden rendben van-e, és hálásak, hogy átvészelték. Megkönnyebbülnek, hogy a világuk rendje helyreállt. Az első fagy beköszöntése előtt mindig nyugalanság fogja el őket, túl könnyen elajándékozzák a szívüket, olyan dolgokra vágnak, amiket nem kaphatnak meg, összezavarodnak, és a kelleténél többet adnak mások véleményére. Az első fagy egyenlő az elengedéssel, így hát mindig okot ad az ünneplésre.

Utána minden rendbe jön.

Bay alig várta azt a napot. Hiszen ahogy a dolgok az utóbbi időben alakultak, addig még nagyon sok minden elromolhatott.

Miután néhány órán át besegített a nagynénjének, Bay alkonyatkor hazaindult, átvágott a környékbeli hátsó kerteken, Bascom belvárosa felé tartva.

Ahogy a város központjában lévő parkhoz közeledett, hirtelen meglátott egy idős férfit, aki egyedül álldogált a parkban, mellette viharvert, kemény bőrből készült bőrrönd feküdt a földön.

Volt a férfiban valami különös vonzerő. Rendíthetetlen, csendes magabiztosság sugárzott belőle, mintha egyetlen pillantása vagy mosolya olyan titkot rejtene, amely megváltoztatja az ember életét,

megváltoztat mindent. Talán prédikátor volt, politikus vagy éppen utazó ügynök.

Bay egy pillanatra elgondolkodott rajta. Igen, biztosan ügynök.

Megállt az utca túloldalán, és megbámulta az öreget, bár ezt a hajlamát igyekezett elfojtani, hiszen tudta, hogy zavarba hozza az embereket. Egyszer, amikor az élelmiszerboltban túl sokáig bámult egy nőre, az dühös lett, és azt mondta Baynek: „Együtt vagyunk. Ott fogja hagyni a feleségét. Ne is próbáljon mást mondani!” Ez megijesztette Bayt, mert először is, fogalma sem volt róla, hogy Ione Engle-nek viszonya van, másodszor pedig ő csak azokat a pici ágacskákat bámulta, amelyek beleakadtak Ione hajába, miközben a folyóparton hentergett egy másik nő férjével. De az emberek állandóan gyanakodtak, mert ez volt Bay tudománya. Vagy az átka, szokta mondogatni az anyja. Tudta, hogy mi hova tartozik. Ahogy Claire nénikéjének az volt a tudománya, hogy ételeket készített a Waverley-kert ehető virágaiból. Az anyja tudománya pedig az, hogy különlegesen értett a hajhoz: egy új frizurával megmagyarázhatatlan módon fel tudta forgatni az emberek napját. Bay ismerte az ezüstnemesítő helyét olyan házakban is, ahol azelőtt soha nem járt: pontosan tudta, melyik fiókban tartják. Idegeneket figyelt a parkolóban, és pontosan tudta, melyik kocsihoz fognak odamenni.

Bay figyelte az öreget, aki zsebre dugott kézzel, rezzenéstelen tekintettel itta magába a körülötte lévő dolgokat: Bascom központjának ajándékboltjait és a parkbeli szökőkutat, amely mellett főiskolások szoktak lófrálni. Kíváncsian legettette a szemét a szökőkút mellett álló köztéri szobron, amelyet az Orion Főiskola legjobb képzőművész-hallgatója készített. A szobrot évente cserélték. Az idén egy két és fél méter magas, három méter széles, betonból készült mellszobrot állítottak ki, amely az Orion Főiskola alapítóját, Horace

J. Oriont ábrázolta. A hatalmas, sötét betonfejet félig eltakarta a magas fű, úgyhogy csak a teteje – orrtól fölfelé – volt látható. Horace J. Orion úgy hatott, mintha feltámadt volna halottaiból, a föld alól kukucskálna ki, és számba venné a dolgokat, hogy eldöntse, megérte-e az a sok erőfeszítés. Valójában igencsak mulatságos látványt nyújtott az óriási fej a belváros közepén. A viharos érzelmek már lecsillapodtak a szobor kihelyezése óta, de továbbra is beszédtemául szolgált, ha nem találtak elég pletykálnivalót.

A szél lecsendesedett, de az idegen ezüstszínű haja és nadrágjának hajtókája kissé lobogott még, mintha a megmaradt enyhe szelőt magához vonzaná, ahogy a madarak odagyűlnek az eleségre.

Világos, ezüstösen csillogó szeme végül megállapodott Bayen. Ugyan közöttük haladt át az út, de furcsa módon eltűnt az összes autó. A férfi elmosolyodott, és pont úgy volt, ahogy azt Bay sejtette. Mintha az idegen mindent elmondott volna neki, amit Bay hallani akart.

– Azon gondolkoztam – szólt oda neki a férfi gyöngyházfényű hangon –, meg tudná-e nekem mondani, merre van a Pendland Street?

Bay mehökkent a furcsa egybeesésén. Éppen most jött a Pendland Streeten álló Waverley-házból. A Pendland Street hosszú, kanyargós utca volt, ott sorakoztak Bascom legrégebbi, zezugos, koptasan elegáns házai, amelyeket oly szívesen nézegetnek a turisták. A férfi akár közéjük is tartozhatott. Bay ránézett az ócska bőröndre. Lehet, hogy abban az utcában, a szállodában lakik.

Bay visszafelé mutatott, amerről jött.

– Köszönöm – mondta a férfi.

Hirtelen újra megjelentek az autók, végigszáguldottak a forgalmas, belvárosi utcán, eltakarva Bay elől a kilátást. Odaügetett a

közeli újságosládához, felmászott rá, és megkapaszkodott a láda melletti lámpaoszlopban.

A park azonban már üres volt. A férfi eltűnt.

Ahogy Bay ott állt a láda tetején, egy kék Fiat húzott el mellette. Nagymenő lányok ültek benne a gimiből: Trinity Kale, Dakota Olsen, Riva Alexander és Louise Hammish-Holdem. Louise kihajolt az ablakon, és éneklő hangon odakiáltott Baynek:

– Joshékhoz megyünk. Ne adjunk át neki még egy *levelet*?

Bay már hozzá volt szokva ehhez, úgyhogy csak sóhajtott egyet, ahogy a távolodó kocsi nézte. Aztán leugrott az újságosládáról, és elindult anyja fodrászszalonja felé, amely a parkkal átellenben volt.

Amikor belépett a szalonba, az anyja épp elmerülten beszélgetett az aktuális vendéggel. Sydney harmincnyolc éves volt, de fiatalabbnak nézett ki. Egyéni öltözködési stílusa volt: szívesen viselt rövidnadrágot csíkos harisnyával, és ötvenes évekbeli, vintage stílusú ruhákat. Hibátlan bőre volt, és finom, karamellszőke haja – általában. Bay meg mert volna rá esküdni, hogy ma a vörös szín új, fémes csillogású árnyalata vegyült bele, aminek reggel még nyoma sem volt.

Bay ledobta a hátizsákját a fogadópult mögé, ahol Violet, az anyja új (és teljesen hasznavehetetlen) recepciósa aludt édesdeden a székeben. Egy kicsit még horkolt is. Bay kivett a zsákjából egy rongyos, papírkötésű könyvet, és felmutatta az anyjának, aztán a hüvelykujjával az ajtó felé bökött, jelezve, hogy kimegy olvasni.

Sydney bólintott, de a pillantásából Bay ki tudta olvasni, hogy *KRESZ-tanfolyam*. Hónapok óta azzal nyaggatta Bayt, hogy iratkozzon be vezetni tanulni, de neki semmi kedve nem volt hozzá. Ha megtenné, ki tudja, milyen kínos helyzetbe hozná magát, mielőtt beköszönt az első fagy. Nem, szívesebben gyalogol és buszozik

a nagynénje házáig, és esténként megvárja, hogy az anyja befejezze a munkát.

A túl nagy szabadság veszélyes lehet egy szerelmes lányra nézve.

– Legyen nálad a telefonod! Felhívlak, ha korán végzek – mondta Sydney, mire Bay morgolódva visszament a hátizsákjához, kivette a telefonját, és zsebre vágta.

Az anyja szerint könnyen lehet, hogy ő az egyetlen kamaszlány a világon, aki nem szeret telefonálni. Ez persze nem volt teljesen igaz. Mindössze arról volt szó, hogy az anyján kívül senki más nem hívta fel.

Bay átvágott a parkon, közben egy pillanatra elgondolkodott, hová mehetett vajon az a furcsa öregember, és megfordult a fejében, hogy visszamegy a nagynénjéhez, hátha végül ott kötött ki. Ez viszont azt jelentette volna, hogy nem tud elgyalogolni Josh Mattesonék házáig meg vissza, mire az anyja végez az utolsó vendéggel.

Így aztán átvágott még néhány kerten, majd a hideg vizű folyó melletti erdőn, ahol Bascom legszebb házai álltak. Ott lakott az Orion Főiskola új rektora meg néhány orvos. És Mattesonék, az állam legnagyobb készház-gyárának tulajdonosai. Dupla széles házban lakik? Azt bizonyára itt gyártották, Bascombban, méghozzá azok az emberek, akik ebben a hét hálószobás, Tudor-stílusú házban élnek. A levelüket hullató fák árnyékában Bay felmászott a domboldalra, amely Mattesonék hátsó kertjére nézett. Egyenesen a télire letakart medence mögötti jakuzzira látott, és a nyitott teraszajtóra.

Máris sok kölyök volt ott, egyesek a jakuzziban, mások a tévé előtt, a teraszról nyíló nappaliban. Kihasználták, hogy Josh Matteson szülei egy hónapra elutaztak. Egy kicsit túl lazának akartak látszani, ahogy azt a filmekben látták, de igazság szerint egyikük sem tartozott ide.

Például azok a lányok, akik a Fiattal jöttek. Trinity Kale, akinek a szülei válófélben voltak, Floridában lakott a nagymamájánál. Aztán Dakota Olsennek, aki a főiskolai esszéjén akart dolgozni, nyilvánvalóan Princetonban lett volna a helye. Riva Alexander, ez a szégyenlős, duci lány, akit mindig a pomponlány-piramis aljára állítottak, és állandóan diétázott, legszívesebben otthon főzőcskézett volna. És Louise Hammish-Holdem – nos, hát Bay nem tudta pontosan, hol van az ő helye, de annyi biztos, hogy nem itt. Ennyi volt a gimnázium dióhéjban. Mindannyian úton voltak valahová máshová. Bayt ez teljesen kiborította, és valahogy kitaszítottnak érezte magát, mert ő egész pontosan tudta, hova tartozik. Ide, Bascomba.

Josh Mattesonhoz.

Azt, hogy ő ehhez a városhoz tartozik, attól a pillanattól fogva tudta, hogy ötéves korában az anyjával visszaköltöztek Seattle-ből. Bay régi álma teljesült ezzel: arról ábrándozott, hogy az almafa alatt heverészik a Waverley-kertben, mindenki boldog, és mindenki a helyén van. Arra valamivel később jött rá, hogy az ő helye Josh Matteson mellett van. Bay és Josh soha nem tartozott egy társaságba egészen az idei tanévig, amikor Bay végre gimnazista lett, Josh pedig az utolsó évét kezdte ugyanott.

Josh a teraszon ült egy asztal mellett, és élénk beszélgetésbe merült az egyik focista csapattársával. Szép, szőke hajú fiú volt, vicces és jószívú, de annyira lerítt róla a boldogtalanság, hogy Bay csodálkozott, mások hogy nem veszik észre rajta. Úgy gomolygott körülötte, mint a füst, mintha Josht belülről felemésztené a lassú izzás.

Bay a fiúhoz tartozott. Már ezt is elég nehéz volt elviselni. De a tudat, hogy Josh meg őhozzá tartozik, és a fiú nem a számára kijelölt úton jár, elviselhetetlen fájdalmat okozott Baynek. Élete legnehezebb feladata volt, hogy erről meggyőzze Josht. Két hónappal ezelőtt

bolondot csinált magából, amikor levelet írt neki, és szükségtelenül felhívta magára a figyelmet, mintha Waverley-nek lenni nem lenne éppen elég. Így hát most távol tartotta magát tőle.

Bay végül megértette, hogy minden próbálkozás hiábavaló: nem tudsz rákényszeríteni valakit, hogy szeressen. Nem lehet megspórolni a rossz döntéseket.

Ilyen varázslat nem létezik.

Aznap késő éjjel Claire Waverley vacogva ébredt fel. Az emeleti toronyszoba ablaka nyitva volt, beáramlott a hűvös levegő. A hideg ott lebegett az ágya fölött apró, fehér csillagok alakjában, amelyeket akár meg is tudott volna érinteni, ha felemeli a kezét.

Csendben felkelt, és az ablakhoz ment, hogy elvegye a deszkadarabot, amivel a férje, Tyler kitámasztotta. A tegnap esti felhőszakadás végre meghozta a hideg időt a városba a perzselően forró indián nyár után. Odakint párás, kék fényt sugároztak az utcai lámpák, mint amikor beteszed a meleg poharat a hűtőbe, és az bepárasodik.

Claire a válla fölött visszanézett Tylerre, aki lerúgta magáról a takarót, és fedetlen mellkasa hullámokban bocsátotta ki magából a meleget. Tyler soha nem fázott. Egész évben Birkenstock papucsban járt, zokni nélkül.

– Megyek, be kell fejeznem valamit – mondta halkán Claire. Szinte csak lehelte a szavakat, mert nem akarta felébreszteni a férjét. Ha felébredne, visszahúzná maga mellé az ágyba, és azt mondaná, hogy a munka várhat reggelig.

Claire megfordult, így nem láthatta, hogy Tyler kinyitja a szemét, amint ő kimegy a szobából.

Nem állította meg Claire-t.

Majdnem tíz éve voltak házasok, és Claire még most is csodálkozott, amikor fáradt és a szokásosnál türelmetlenebb volt, hogy-hogy Tyler még itt van, hogy szeretheti őt ennyire. Tyler nem volt idevalósi – az Orion Főiskolán kapott állást egy évtizeddel ezelőtt, Claire életének azon időszakában, amelyet mindig a Változások Éveként emlegetett –, így aztán soha nem adott hitelt teljes mértékben a bascomi hiedelmeknek és különbségeknek. Nem sokat törődött azzal, hogy a város minden lakója úgy tartotta: a Waverley lányok körül megmagyarázhatatlan dolgok történnek. Ami azt illeti, mélyen legbelül Claire tudta, hogy a férje semmit sem hisz el az egészségből. Azt szerette Claire-ben, ami *nem* volt különleges. A haját, a nevetését meg a járását. Ez pedig zavarba ejtette Claire-t. El sem tudta képzelni magát a különleges tudománya nélkül. Régen, amikor még egyedül volt, mindig úgy gondolta, hogy egyetlen üdvözítő tulajdonsága van: az, hogy ő Waverley.

Annyira szerette a férjét, hogy könnybe lábadt tőle a szeme, és ha arra gondolt, hogy elveszítheti, olyan érzése támadt, mintha egy feneketlen, sötét verem szélén állna, amelybe bele fog zuhanni.

Megrázta a fejét, miközben végigment a folyosón. Már megint rémeket lát! Tyler nem megy sehová. Tudta, hogy a férje olyan türelmes és elégedett, mint egy szélfúttá falevél: arra sodródik, amerre Claire viszi. Azonban azt is tudta – bár már nem álmodott többé az anyjával –, hogy akit gyerekkorában elhagynak, az soha nem tudja elfelejteni, hogy az emberek *képesek* elmenni, még ha nem teszik is meg.

Claire megállt a folyosó végén. Kinyitotta a lányuk, Mariah hálószobájának ajtaját, és látta, hogy az ő ablaka is nyitva van. Mariah hasonló testtartásban aludt, mint Tyler: keze-lába kinyújtva, mintha

azt álmodná, hogy meleg víz tetején lebeg. Annyira hasonlított az apjára, és annyira különbözött Claire-től, hogy Claire nemegyszer azt gondolta: a lányában is Tyler egy darabját szereti, amely tőle teljesen függetlenül létezik.

Miközben átment a szobán, felvette a padlóról Mariah balettruháját és a hátizsákját, körülnézett, és a saját gyereke normalitása úgy hatott rá, mint egy keresztretjvény-meghatározás, amelyet sehogy sem tud megfejteni. Mariah rózsaszín gyerekszobára vágyott, ahol minden rózsaszín, olyan, mint a görögdinnyés tortán a cukormáz. Fehér bútort kért, és bolyhos, hercegnős takarót. Nem tetszett neki a régi tapéta, a régi bútor, sem a kézzel varrott takaró. A lánya balettozni és tornázni járt, mindig meghívták a pizsamapartikra és a szülinapi zsúrokra. Sőt, könnyen szerzett barátokat is. Pont ezen a héten barátkozott össze egy Em nevű kislánnyal, úgyhogy jelenleg folyton Emről beszélt. Ez a fajta normalitás soha nem adatott meg a Waverley lányoknak. És lám, Mariah olyan normális volt, mint az apja, olyan boldog, mint ő, és éppúgy nem vett tudomást Claire meg a ház hóbertjairól, mint Tyler.

Claire behúzta Mariah szobájának nyitott ablakát. Arra gondolt, mi mindent kell elvégeznie odalent. Az egész pénteki cukorkarendelést be kell dobozolni és felcímkézni. Aztán az irodában megválaszolja az üzleti e-maileket, elmenti a piszkozatok mappájába, és majd munkaidőben küldi el őket, nehogy megtudja valaki, hogy hajnali kettőkor ébren van, és felesleges dolgokon aggódik.

A Waverley Cukorkák vállalkozás mindenkit lázba hozott: mennyire növekszik, és hogyan figyelnek fel miatta Bascomra. Tyler szemöldöke felszaladt a homlokára, amikor megtudta, milyen haszonkulccsal dolgoztak nyáron, és elégedetten megjegyezte, hogy az új vállalkozásból fedezni tudják majd Mariah egyetemi tanulmányait.

Még Claire is kénytelen volt elismerni, mennyire izgalmas a dolog: először látni a Waverley nevet a cukorkásdobozok címkéjén; idegének ez idáig ismeretlen, de csöppet sem kellemetlen borzongása, amikor először gondolt bele igazán, hogy elképzelhetetlenül sok ember vásárolja a készítményeit. Claire. A Waverley-családból. Annyira más volt, mint a partiszerviz, nem olyan személyes dolog, és sokkal szélesebb körben mutathatta meg a tehetségét. Mintha valami nagy dolog küszöbén állt volna, és Claire számára korántsem volt közömbös a siker íze. Sőt, teljesen a hatalmába kerítette, minden erejét a cukorkakészítésnek szentelte, és arra gondolt, milyen büszke lenne rá a nagyanyja. Mary nagymama meglehetősen zárkózott aszszony volt, ő is a saját készítményeit árulta – mentolos dzsemet, titkosszerelem-krémet, rózsaillatú muskátliból készült bort –, de csak azoknak, akik a hátsó ajtaján kopogtattak, mintha az egészet titokban kellett volna tartani.

De ahogy közeledett az első fagy, és érezhető bizonytalanságot hozott magával, Claire nem tagadhatta tovább, hogy valami nincs rendjén a Waverley Cukorkák körül.

Amikor a *Southern Living* cikke után özönlenni kezdtek a déli állatok ínycsikizós ételmiszer-üzletláncainak és szaküzleteinek megrendelése, Claire nem tudta megfelelő ütemben előállítani a cukorka ízesítésére használt virágesszenciákat. Túl nagy lett a kereslet a kertjében termesztett virágok mennyiségéhez képest, úgyhogy gyorsan döntenie kellett: mivel nem tudta elkészíteni az esszenciákat, megvásárolta őket.

És senki nem vette észre.

Ahogy azt az üvegekre ragasztott címke hirdette, a citromverbénás cukorka továbbra is megnyugtatta a gyereket, és enyhítette a torokfájást. A levendulás cukorka még mindig a boldogság érzésével

töltötte el az embert. És arra is megesküdütt mindenki, hogy a rózsás cukorkától eszébe jut az első szerelme.

De a cukorkákban már nem volt semmi a Waverley-kert terméséből – abból a titokzatos forrásból, amelyből Claire minden tudománya származott.

Gyengébb pillanataiban elgondolkodott: mi van, ha az egész nem is igaz? Mi van, ha Tylernek van igaza, és a Waverley lányok csak azért különlegesek, mert generációk óta mindenki ezt mondogatja, és mert történetesen egy olyan almafa van a kertjükben, amelyik nem a megszokott évszakban virágzik? Mi van, ha az a Claire nevű kislány, akit gyerekkorában itthagytak, és Mary nagymama kötényébe kapaszkodott, csak azért ragaszkodott a családi legendához, mert kétségbeesetten kereste a gyökereit? Mi van, ha a virágokban nincs semmi különleges? Mi van, ha *őbenne* sincs? Ahelyett, hogy csak helyben használta volna a Waverley nevet, és a nagymamája példáját követve megőrizte volna a titokzatosságát, Claire nagyobb teret adott a találgatásoknak. Élvezte a figyelmet, azt akarta, hogy minél többen megismerjék a tehetségét, mintha az annál valószínűsőbbé válna, minél többen tudnak róla. De elkezdett benne motoszkálni, vajon nem adta-e ki a titkot, amit a nagyanyja bízott rá.

Az sem segített, hogy Claire az évnek ebben a szakában érezte a legerősebben Mary nagymama hiányát. Huszonnégy éves volt, amikor elveszítette. Húsz év telt el azóta, de néha még most is érezte Mary fűgés-borsos kenyerének illatát, sőt, időnként meg volt győződve róla, hogy Mary most is jelen van olyankor, amikor egy doboz megsavanyodott tej beleborul a mosogatóba, vagy amikor a keverőtálak a polcon szín szerint elrendeződnek éjszakánként. Hiányzott az érzés, hogy minden olyan természetesnek tűnt, amíg a nagyanyja vele volt, annyira valószínűsnek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ellépett Mariah ablakától, és a konyhába indult. Megtorpant és visszafordult. Úgy gondolta, hogy az utca túloldalán, a Mrs. Krasnowski háza előtti járdán valami árnyéket látott. Pislogott, az ablaküveghez nyomta az orrát, és az árnyék kezdett alakot öltetni.

Valaki állt a sötétben, az utcai lámpák között. Magas volt, és világos ruhát viselt, talán egy szürke zakót. Ezüstszínű haja volt. Minden más homályban maradt, mintha a bőre láthatatlan lenne.

De határozottan ebbe az irányba nézett.

Claire ellenőrizte, hogy Mariah ablaka be van-e zárva, aztán lesietett a földszintre, és az ajtó melletti asztal fiókjából elővett egy zseblámpát.

Elfordította a kulcsot a zárban, kinyitotta az ajtót, és kilépett a verandára. A hideg padlódeszkák érintésétől összerándultak a lábujjai.

Nem volt senki az utca túloldalán.

– Halló? – szólt Claire.

Bekapcsolta a zseblámpát, és az előkertre világított. Enyhe szellő suhant végig a kerten, felkapott néhány levelet, és megpörgette őket, olyan hangot adtak ki, mint amikor a csendes könyvtárban lapozgatják a könyveket. Mrs. Krasnowski kutyája vakkantott egy párat. Aztán minden elcsendesült.

Ismerős szag terjengett a levegőben, amelyet Claire nem tudott hová tenni: cigarettafüst, barna sör és izzadság keveréke, amibe – különös módon – olcsó, cseresznyés szájfény illata vegyült.

Claire megfigyelése szerint mindennek van valami jelentése. Ettől a férfitől, a látomástól felállt a karján a szőr.

Soha nem lehetett megjósolni, mikor köszönt be az első fagy, de az idei év... vészterhesebbnek tűnt az előzőeknél.

Valami készült.